

Suomalaisuuden muuttuva merkitys

Juhlavuoden teemana on Suomi 100. Suomen itsenäistymisestä tulee joulukuussa kuluneeksi sata vuotta. Aloin ajatella hieman Suomea näin juhlavuoden kunniaksi. Historiaa, sukupolvia ja asennetta Suomeen ja suomalaisuuteen. Mielestäni on hyvin tärkeää puhua tästäkin aiheesta, vaikka se ehkä tuntuisikin hieman mitättömältä verrattuna suurempiin ongelmiin niin politiikassa kuin tässä ilmastossa, jossa se kesä ei vaan ota tullakseen. Hyvä, fossiilisten polttoaineiden ylikäyttö!

Olen huomannut sellaisen ilmiön, että jos jotain monia vuosia taaksepäin tuli mahdollisuus sanoa, että: ”Hei, olen Suomesta!” Se oli ylpeyden aihe, tuli maalta tai kaupungista. Suurenmoinen juttu. Se, mitä olen huomannut nykyisin, on se ilmiö, että yhä useampi nuori alkaa paeta pienimmistä kaupungeista suurempiin tai jopa pois maasta. En ole ehkä joviaalein aiheesta paasaamaan, sillä suunnittelen itsekkin muuttoa länsinaapurin suuntaan opiskelujen perässä, mutta yhä useammin kuulee siitä niin kutsutusta amerikkalaisesta unelmasta ja siitä, ettei Suomi enää tarjoa sitä kaikkea, mitä (etenkin nuori) tarvitsee. Ilmasto ei tunnu hyvältä tai Suomesta puuttuu se suuren maailman loiste.

Eikä globalisaatio varsinaisesti ole ongelma, ei todellakaan. Maailma globalisoituu ja sehän on loistavaa. Jos ja kun ihminen saa kokemuksia muualta maailmasta, nykyisen työtilanteen vallitessa voi olla hyvinkin mahdollista, että opiskelu tai työnteko tapahtuu sitten valtion rajojen ulkopuolella. Mutta se, mikä erottaa edelliset sukupolvet meidän Z-sukupolvestamme, on se, että jostakin syystä suomalaisuuden merkitys ei enää korostu. Sillä ihmisiähän me kaikki olemme. Tämä määrä saattaa olla vain marginaalinen ja pohjautuu internetistä luettuihin juttuihin ja kuulopuheisiin, mutta silti osa pitää suunsa kiinni sukujuuristaan ulkomailla. Ai olet Suomesta? No joo... vähän niin, vähän semmoista, juu... Voi olla, että se on myös osa suomalaista luonnetta, mutta on myös ihmisiä, jotka ajattelevat, ettei Suomessa ole kaikki hyvin...

Ei tietenkään ole. Mikään ei ole täydellistä, vielääkään, valitettavasti. Mutta maailman mittapuulla Suomi kuitenkin on aika täydellinen. Itsekkin olin joku aika sitten sitä mieltä, että ei täällä ole mitään hyvää tai kiinnostavaa. Olisinko onnellisempi jossain muualla? En oikein tiedä. Tutkimustulosten ja kokemuksen valossa täällä on aika hyvä elää, ja saahan niitä kokemuksia hakea muualtakin.

On hienoa huomata, että kun ulkomailla kertoo olevansa Suomesta, aika moni muistaa Pisa-tutkimukset ja hienon sotamenestyksen, oli kyse sitten oikeista sodista tai MM-jääkiekon loppuotteluista, unohtamatta taiteita ja tieteitä, jotka tekevät Suomesta maailmalla tunnetun. Mitä nyt Ylegate vähän romutti journalismin mainetta maailmanlaajuisesti, mutta kyllä se siitä.

On tultu pitkä tie siihen, missä me nyt olemme. Meillä on oma valtio. Voisimme nyt olla jotain muuta kuin suomalaisia, jos historiamme olisi erilainen. Meillä on oman valtion lisäksi oma kieli ja kulttuuri sekä tietysti suomalainen sisu geeneissä.

Olemme suomalaisia. Kiitos tästä kuuluu sukupolville ennen meitä, jotka taistelivat Suomen meille. Meidän uusien sukupolvien tavoite ja tärkein tehtävä on jatkaa samalla linjalla eli pitää huolta siitä, että elämme myös jatkossa turvallisessa maassa ja juhlimme itsenäisyyspäivää vielä vuosisatojenkin päästä.

Lia Laukkanen 2017